

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **P. K.**, zast. Mgr. Michalem Krčmou, advokátem se sídlem Malá Štěpánská 3, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2011, č. j. DSH/1688/11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 6. 2012, č. j. 17 A 43/2011 - 112,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 6. 2012, č. j. 17 A 43/2011 - 112, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tím žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Klatovy ze dne 6. 1. 2011, č. j. OD/174/11/Kk, a toto rozhodnutí potvrdil.

Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích, jichž se měl dopustit dne 17. 9. 2010 při řízení osobního automobilu tovární značky Škoda Octavia, státní poznávací značky (správně registrační značky, dále jen „rz“) x po silnici č. I/22 ve směru od Klatov na Plzeň, a to pod bodem 1) dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o přestupcích*“)

porušením ustanovení § 17 odst. 5 písm. b) a § 17 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších novel (dále jen *„zákon o silničním provozu“*) tím, že mezi obcemi Štěpánovice a Dehtín předjížděl před sebou jedoucí kolonu vozidel, mj. osobní automobil tov. zn. Citroen C4, rz x řízený P. P., přestože se nemohl v důsledku již blížícího se protijedoucího vozidla bezpečně zařadit před vozidla, která hodlal předjet, a při vlastním zařazování se do svého jízdního pruhu ohrozil řidiče posledního předjetého vozidla, který byl přinucen prudce brzdit a najel těsně za osobní automobil tov. značky Škoda 136 Favorit rz x řízený V. K.; pod bodem 2) dle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona porušením ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že při jízdě za osobním vozidlem tovární značky Škoda 136 Favorit, rz x řidiče V. K. v obci Dehtín na toto vozidlo opakovaně úmyslně zezadu najížděl; pod bodem 3) dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 přestupkového zákona porušením ustanovení § 4 písm. c) a § 17 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že předjel v nepřehledném úseku zatáček za železničním viaduktem za obcí Dehtín přes podélnou čáru souvislou před sebou jedoucí osobní automobil tov. značky Škoda 136 Favorit, rz x řidiče V. K.; pod bodem 4) dle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona porušením ust. § 4 písm. a) a § 17 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že po předjetí osobního automobilu tovární značky Škoda 136 Favorit, rz x řidiče V. K. se zařadil bezprostředně před toto předjeté vozidlo a prudce před ním bezdůvodně přibrzdil, na což řidič předjetého vozidla již nestačil včas reagovat a přes intenzivní brzdění svého vozidla jeho levou přední částí narazil do závěsného zařízení žalobcova vozidla; žalobce tak způsobil dopravní nehodu bez zranění osob se vznikem hmotné škody na vozidle Škoda 136 Favorit nepřevyšující zřejmě částku 100.000 Kč) a pod bodem 5) dle § 22 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona porušením ust. § 47 odst. 2 písm. a) a § 47 odst. 3 písm. f) a g) zákona o silničním provozu tím, že po dopravní nehodě s vozidlem Škoda 136 Favorit, rz x řidiče V. K. za železničním viaduktem za obcí Dehtín nesplnil povinnosti řidiče – účastníka dopravní nehody, neboť na místě nehody nezastavil a odtud ujel, přestože byl povinen mj. prokázat svou totožnost a sdělit údaje o vozidle a sepsat společný záznam o dopravní nehodě. Za tyto přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 8.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení 1.000 Kč.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Namítá tedy vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Dále stěžovatel poukazuje na jinou vadu řízení před soudem dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jakkoliv tyto výslovně vznesené námitky stěžovatel pod uvedené ustanovení nepodřazuje.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že jeho veškerá obrana byla účelová a spočívala pouze v překrucování výpovědí svědků a poukazování na údajné rozpory. Soud ani nepřipustil, aby byl proveden důkaz znaleckým posudkem, který zpracoval znalec z oboru silniční dopravy na základě stěžovatelova zadání. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by tento posudek byl nadbytečný a nepřinášel do věci nové světlo.

Naopak stěžovatel trvá na tom, že v řízení nebylo prokázáno, že předmětné motorové vozidlo řídil skutečně on a poukazuje na nejasné výpovědi svědků a na jejich rozporuplnost.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém stručném vyjádření uvedl, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a znalecký posudek nebylo třeba provést. Plně pak odkázal na obsah napadených rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě. Kasační stížnost proto žalovaný navrhuje zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Kasační soud musí především přisvědčit stížní námitce (a musel by tak učinit podle § 109 odst. 4 s. ř. s. *ex offo*, i kdyby v tomto ohledu byla kasační stížnost takových námitek prosta) poukazující na tzv. jinou vadu řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Krajský soud totiž nedostatečně reflektoval v průběhu žalobního řízení stěžovatelem předložený znalecký posudek soudního znalce Ing. Antonína Žaluda. Stěžovatel již se žalobou předkládal soudu odborné vyjádření Mgr. J. K., na němž stavěl svůj názor o nesprávných skutkových závěrech žalovaného. Ve svém vyjádření ze dne 30. 8. 2011(č. l. 48 soudního spisu) toto své tvrzení opět zdůraznil, a to s poukazem na současně předkládaný znalecký posudek, podle něhož, pokud by v daném případě došlo k dopravní nehodě, jak je popisována účastníky nehody a svědky, pak jedině v tom případě, že v době střetu by obě vozidla byla v rovnoběžném směru a ne ve směru tak, jak byla zjištěna stopa od vozidla Škoda Favorit na místě dopravní nehody. Zároveň posudek dospívá k závěru, že na základě předložených podkladů a následné analýzy uvedené dopravní nehody lze konstatovat, že k uvedené dopravní nehodě nemohlo v některých dílčích ohledech dojít tak, jak je uvedeno ve spisové dokumentaci dopravní nehody. Stěžovatel navrhl, aby byl znalec Ing. Žalud předvolán k jednání před soudem, kde by se podrobně k věci vyjádřil. Na tomto návrhu setrval i při jednání soudu.

Krajský soud stěžovatelem navržené důkazy neprovedl. V odůvodnění rozsudku obsáhle citoval z rozhodnutí žalovaného (zejm. s. 10 a 11 napadeného rozsudku) a dále shodně se žalovaným hodnotil výpovědi svědků (zejm. s. 12 a 13). Na s. 14 dospívá krajský soud k závěru, že v řízení před správními orgány nebylo třeba přistoupit k zadání znaleckého posudku, neboť věc byla zcela zřejmě osvětlena na základě důkazů již provedených (tj. svědeckých výpovědí). Následně (s. 14 dole) stručně soud konstatuje, že *„ze stejných důvodů soud neprovedl důkaz žalobcem předloženým odborným vyjádřením ze dne 3. 6. 2011 a v průběhu soudního řízení předloženým znaleckým posudkem vyhotoveným dne 30. 9. 2011 znalcem Ing. Antonínem Žaludem“*.

Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích přitom opakovaně vyslovil, že nedostatečné dokazování a nekompletně zjištěný skutkový stav jsou tzv. jinou vadou řízení

[§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V tomto ohledu lze poukázat např. na rozsudek ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Ads 54/2004 - 43, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 15. 7. 2004, č. j. 3 Azs 58/2004 - 57, publ. pod č. 343/2004 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 19/2003 - 45, publ. pod č. 492/2005 Sb. NSS.

Krajským soudem uvedené stručné konstatování, že navrhované důkazy, jak jsou popsány shora, nemohou žádným způsobem zvrátit bezpečně zjištěný skutkový stav, není nikterak blíže rozvedeno a je v rozporu s tím, že znalecký posudek dospívá k závěru, že dopravní nehoda se stala v jistých ohledech jinak, než je uvedeno ve správním spise. Za takové situace je prosté konstatování krajského soudu, jak bylo citováno výše, nedostatečné, a proto měl soud přistoupit k provedení předložených důkazních prostředků a posoudit jejich „kompatibilitu“ s konstatovanou vinou stěžovatele. V tomto směru tak krajský soud nedostál požadavku komplexnosti zjištění skutkového stavu, jak je rozveden ve shora shrnuté obsáhlé judikatuře. Nelze totiž vyloučit, že některé dílčí skutkové děje se odehrály v jisté míře odlišným způsobem, než jak je vylíčeno krajským soudem a správními orgány, které přihlédly především ke svědeckým výpovědím. Ze svědeckých výpovědí lze nesporně dovodit to, že stěžovatel byl na skutkovém ději ústícím v nehodu účasten a od nehody ujel. Stěžovatelem předkládaný znalecký posudek však zpochybňuje průběh skutkového děje, a proto jej nelze bagatelizovat tvrzením, že nemůže za žádných okolností přinést nový náhled na věc a zjištěný skutkový stav. Jakkoliv krajský soud jistě nedospěl k nevěrohodnému zjištění skutkového děje, nelze přehlédnout, že skutková situace nebyla vyhodnocena zcela komplexně a jistý díl v této mozaice stále chybí. Přitom znalecký posudek je jedním z důkazů, který lze jejich komplexním vyhodnocením jak akceptovat, tak popřít, případně zjistit, že se jeho závěry do popsaných přestupků v rozhodné míře nepromítají.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených důvodů dospěl k již předestřenému závěru, že neprovedení navrhovaných důkazních prostředků způsobilo jinou vadu řízení před soudem [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], a proto kasační soud musel napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s. věta první před středníkem). Věcnými námitkami poukazujícími na nesprávně zjištěný skutkový stav ve správním řízení, který má být zpochybněn právě předloženým posudkem, se přitom zdejší soud zabývat nemohl, jelikož kdyby tak býval učinil, suploval by nepřípustně úlohu soudu krajského, kterýžto nejprve k nim musí zaujmout postoj a provést jej jako důkaz. Teprve nové rozhodnutí krajského soudu pak může být předmětem eventuálního dalšího přezkumu v kasačním řízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

V dalším řízení tedy bude nutné hodnotit i předložený znalecký posudek, a to z hlediska stadia řízení, v němž byl předložen, případně z hlediska jeho obsahu – pak by bylo nutno znovu posoudit, zda vina stěžovatele byla ve všech skutcích prokázána, nebo zda ji znalecký posudek vylučuje (je možné, že v této věci bude třeba znalce vyslechnout; odlišné hodnocení průběhu nehody znalcem ještě bez dalšího samozřejmě nevylučuje, že nehodu zavinil stěžovatel a že je vinen předmětnými přestupky, byť k tomu třeba i došlo

zčásti jinak co do detailů či okolností, jež nelze považovat za zásadní). Pokud jde o soukromé vyjádření Mgr. J. K., bude třeba posoudit vztah stěžovatele k této osobě, jakož i praktickou využitelnost a hodnověrnost jeho vyjádření a skutečnost, že jmenovaný není znalcem. Stejně tak je třeba poskytnout žalovanému možnost reagovat na dané vyjádření a předložený posudek.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu